

היום נלמד בעזרת ה'

דף גז

(בעמוד הקודם)

תנא דבי מנשה סובר שמורידים מהשבע מצוות שנצטוו בני נח את דינים וברכת ה', ומוסיפים את סירוס וכלאיים.

קושיא: תנא דבי מנשה, אי דריש ויצו וכו': מה המקור של תנא דבי מנשה לשבע מצוות? אם הוא לומד מהפסוק "ויצו" שנאמר באדם הראשון כנ"ל, אם כן הוא היה צריך להכניס גם את דינים וברכת ה' כמו תנא קמא. ואם הוא לא דורש "ויצו" אם כן מה המקור שלו?

תירוץ: לעולם לא דריש ויצו, הני כל חדא וחדא באפי נפשיה כתיבא: יש לימוד מיוחד לכל אחת מהמצוות הללו. כדלהלן.

ע"ז וגילוי עריות דכתיב **"ותשחת הארץ לפני האלהים"** ותנא דבי רבי ישמעאל בכל מקום שנא' 'השחתה' אינו אלא דבר ערוה ועבודת כוכבים: ומניין לומדים שבכל מקום שנאמר לשון 'השחתה' הכוונה לעריות וע"ז? התשובה - עריות שנאמר בדור המבול **"כי השחית כל בשר את דרכו"**. עבודת כוכבים שנאמר **"פן תשחיתון ועשיתם לכם פסל"**.

לסיכום, דור המבול נענשו על ע"ז וגילוי עריות, ואם כן בהכרח שהיה אסור להם לעשות זאת.

ואידך - אורחיהו דקא מגלי: ותנא קמא שלומד מ'ויצו', לא לומד ע"ז וגילוי עריות מהפסוק של דור המבול. כי הפסוק רק מספר מה היה דרכם של דור המבול.

שפיכות דמים דכתיב שופך דם האדם וגו': "שִׁפְךָ דָם הָאָדָם כְּאָדָם דָּמוֹ יִשְׁפָּךְ".

ואידך - קטליהו הוא דקמגלי: תנא קמא מבאר שהפסוק רק בא להודיע מה העונש של רוצח, איזו מיתה הוא מקבל, והיינו סייף.

גזל דכתיב "כירק עשב נתתי לכם את כל" וא"ר לוי כירק עשב ולא כירק גנה: רק מה שצומח מאליו מותר לכם לאכול, ולא מה שאדם זורע בגינה כי זהו גזל.

ואידך - ההוא למישרי בשר הוא דאתא: לאדם הראשון לא הותר לאכול בעלי חיים אלא רק ירקות ופירות. ולאחר מכן לנח ובניו הותר להרוג בעלי חיים ולאכול אותם. ולכן כשהתיר הקב"ה לנח לאכול בעלי חיים, הוא אמר להם שמותר להם לאכול אותם כמו שהיה מותר להם לאכול ירק ועשב עד עכשיו.

אבר מן החי דכתיב "אך בשר בנפשו דמו לא תאכלו": כל עוד יש בבשר 'נפש' שהיא הדם, לא תאכלו אותו, והיינו כל עוד שהוא חי.

ואידך - ההוא למישרי שרצים הוא דאתא: תנא קמא סובר שלומדים אבר מן החי מ'אכול תאכל', והפסוק הזה נצרך ללמד שמותר לאכול אבר מן החי בשרצים. (הלימוד מהפסוק - זוקא בעל חיים שהדם שלו נקרא 'נפש' והבשר שלו נקרא 'בשר' אסור בו אבר מן החי, אבל בשרצים אין הדם נקרא 'נפש' אלא גם הוא נקרא 'בשר').

סירוס דכתיב "שרצו בארץ ורבו בה": כלומר זה ציווי לפרות ולרבות, וממילא יש כאן איסור סירוס.

ואידך - לברכה בעלמא: אין זה ציווי לפרות ולרבות אלא ברכה שתהיה להם פרייה ורביה.

כלאים דכתיב "מהעוף למיניהו": נח הצטוו להכניס זכר ונקבה מכל מין לתיבה. והיינו כדי שלא יזדווגו זכר ונקבה משני מינים, כי זהו כלאיים.

ואידך - ההוא לצותא בעלמא: הציווי להביא זוג מכל מין לא היה משום כלאיים, אלא כדי שלכל בעל חיים יהיה בן זוג לשהות איתו בתיבה, כי לכל בעל חי נוח יותר לשהות עם בן מינו.

*

אמר רב יוסף אמרי בי רב על שלש מצות בן נח נהרג וכו': הוא נצטוו בשבע, אבל הוא נהרג על שלוש מתוך שבע.

מתקיף לה רב ששת: בשלמא על שפיכות דמים כתוב מפורש בפסוק שרוצח נהרג. אבל על עריות וברכת ה' לא כתוב! ואם נאמר שלומדים אותם מרציחה, אם כן גם את שאר המצוות נלמד ממנה, וגם עליהם בן נח ינהרג!

ואם נאמר שהלימוד הוא מכך שבעריות וברכת ה' כתוב "איש איש" לרבות גוי כישראל, ("איש איש אֵל כָּל נְשָׂאָר בְּשָׂרוֹ לֹא תִקְרְבוּ: לְגִלוֹת עֲרֻה", "אִישׁ אִישׁ כִּי יִקְלַל אֶלְקִינוּ וְנִשְׂא חֲטָאוֹ"), ולכן גוי חייב מיתה כמו ישראל. אם כן גם בע"ז כתוב "איש איש" ("אִישׁ אִישׁ מִכְּנֵי יִשְׂרָאֵל ... אֲשֶׁר יִתֵּן מִזְרְעוֹ לְמִלְךָ"), ומדוע על ע"ז אינו נהרג?

אלא אמר רב ששת אמרי בי רב על ארבע מצות בן נח נהרג: גם על ע"ז.

קושיא: ועל עבודת כוכבים בן נח נהרג? והתניא וכו': כל דבר שב"ד של ישראל הורגים יהודי בעבודה זרה, כגון כשעבד אותה כדרך עבודתה, בן נח מוזהר על כך. מדברי הברייתא משמע שבן נוח רק מוזהר על עבודה זרה אך לא נהרג.

תירוץ: אמר רב נחמן בר יצחק אזהרה שלהן זו היא מיתתן: התנא לא דקדק בלשונו לגבי גוי, ובכל מקום שהוא כותב שהגוי 'מוזהר' הכוונה שהוא נהרג על זה.

רב הונא ורב יהודה וכולהו תלמידי דרב אמרי על שבע מצות בן נח נהרג: כי התורה גילתה באחת מהן שהוא נהרג עליה והיינו ברציחה, ומשם לומדים לשאר שבע המצוות.

קושיא: ועל הגזל בן נח נהרג? והתניא וכו': גוי מצווה על איסור גזל, דהיינו גנב, וגזל, וכן אשת יפת תואר במלחמה שגם היא גזולה מבעלה, וכן כיוצא בהן (להלן) יתבאר מהו).

בכל הנ"ל, גוי שרוצה לגנוב מגוי, וגוי שרוצה לגנוב מישראל אסור לו. אבל ישראל שרוצה לגנוב מגוי מותר לו. (מותר מהתורה, אמנם אסור מדרבנן משום חילול ה'). עד כאן הברייתא. אם גוי נהרג על גזל, היה צריך להיות כתוב שהוא 'חייב' כלומר חייב מיתה, ולא רק ש'אסור' לו לעשות זאת.

תירוץ: משום דקבעי למיתני סיפא ישראל בכותי מותר, תנא רישא אסור: בגלל שבסיפא 'בישראל שרוצה לגנוב מגוי' רצתה הברייתא לכתוב 'מותר' ולא 'פטור', כי פטור הכוונה פטור מעונש אבל אסור ובאמת מותר לו. לכן היא כתבה גם ברישא כגוי מגוי את הנוסח המקביל 'אסור', למרות שבאמת הגוי חייב מיתה.

קושיא: והא כל היכא דאית ליה חיובא וכו': והרי בכל מקום שגוי חייב מיתה, התנא כן כתב חייב ולא אסור! שהרי ברישא ברציחה כתב 'חייב'.

תירוץ: **התם היכי ליתני וכו':** שם איך הוא יכתוב? אם הוא יכתוב שגוי שרוצה לרצוח גוי 'אסור', אם כן ביהודי שרוצה לרצוח גוי הוא יצטרך לכתוב 'מותר', אך באמת זה אסור. כי כתוב בברייתא שגוי (וכן ישראלים רועי בהמה דקה שהם גזלנים כי הם רועים את הבהמות בשדות של אחרים) 'לא מעלין ולא מורידין' - אם הוא נפל לבור לא מעלים אותו מהבור להציל אותו, אך גם לא מורידים אותו לבור להרוג אותו. אם כן אסור להרוג גוי.

למדנו בברייתא למעלה שגוי מצווה על גזל וכו' וכיוצא בו.

שאלה: 'כיוצא בו' בגזל מאי היא? **תשובה:** אמר רב אחא בר יעקב לא נצרכה אלא לפועל בכרם: גוי פועל שעובד בכרם ואוכל מהענבים זהו גזל.

קושיא: **פועל בכרם אימת? וכו':** מתי מדובר? אם הוא אוכל 'בשעת גמר מלאכה' כלומר כשהוא עובד בכציר, אם כן הרי אפילו לפועל ישראל מותר לאכול אז. ואם מדובר שלא בזמן 'גמר מלאכה', הרי זהו גזל גמור וכבר כתבה הברייתא שגוי מצווה על גזל.

אלא אמר רב פפא לא נצרכה אלא לפחות משה פרוטה: גוי שגזל פחות משה פרוטה גם כן דינו למיתה כמו גזל גמור.

קושיא: **אי הכי כותי בישראל אסור? הא בר מחילה הוא:** הרי ה'כיוצא בהן' מדבר על שלושת האופנים של גזל, דהיינו על גוי מגוי / על גוי מישראל / ועל ישראל מגוי. וקשה, מדוע גוי שגנב מישראל חייב מיתה? הרי הישראל יכול למחול על כך, והוא באמת מוחל על פחות משה פרוטה כי ישראל רחמנים הם ומוחלים על דבר קטן כל כך. (אבל גוי לא מוחל על כך, ולכן מובן מדוע גוי שגזל מגוי פחות משה פרוטה חייב, רש"י לקמן נט').

תירוץ: **נהי דכתר הכי מחיל ליה צערא בשעתיה מי לית ליה:** אמנם הוא מוחל לאחר מכן, אבל עצם הגזילה מצערת אותו, ואסור לעשות זאת. ולכן בן נח חייב על הגזילה הזו מיתה.

קושיא: **כותי בכותי כיוצא בהן? כיון דלאו בני מחילה נינהו גזל מעליא הוא:** ועדיין קשה ה'כיוצא בהן' לגבי גוי שגנב מגוי. כי הרי גוי אינו מוחל על פחות משה פרוטה, ואם כן זהו גזל גמור, ומדוע הוא נחשב רק ל'כיוצא בהן' של גזל?

אלא אמר רב אחא בריה דרב איקא לא נצרכה אלא לכובש שטר שכיור: בעל הבית שלא משלם לפועל שעבד אצלו. אין זה גזל כי הוא לא לוקח לו כסף מהיד, אבל

זה נחשב 'כיוצא בהן'. ואת זה גוי בגוי וכן גוי בישראל חייב מיתה, אבל ישראל בגוי מותר.

שאלה: **כיוצא ביפת תואר מאי היא?** הברייתא אמרה 'כיוצא בהן' דהיינו יש עוד דבר שהוא כמו גזל וכמו יפת תואר. כיוצא בגזל ביארנו. השאלה היא מהו כיוצא ביפת תואר?

תשובה: **כי אתא רב דימי א"ר אלעזר א"ר חנינא בן נח שייחד שפחה לעבדו ובא עליה נהרג עליה:** גוי שייחד שפחה לעבדו, ולאחר מכן הוא עצמו בא עליה, הוא עבר על גזל וחייב מיתה. (אבל הוא לא חייב עליה משום עריות, כי היא לא אשתו של העבד אלא היא רק מסורה לו לזנות).

ובזה 'גוי בישראל' דהיינו ישראל שייחד שפחה כנענית לעבד עברי, וגוי בא עליה, הגוי נהרג משום גזל. ו'ישראל בגוי' – גוי שייחד שפחה לעבדו ובא ישראל ולקח אותה בשבי במלחמה, מותר לו לבוא עליה, שהרי אפילו את אשתו של הגוי מותר לו לקחת במלחמה.

כיוצא בו דשפיכות דמים לא תניא: הברייתא לא אמרה שיש 'כיוצא בו' גם על רציחה. כי אין ברציחה מצב ביניים אלא או שהוא חייב לגמרי או שמותר לגמרי. (דהיינו רוצח בשוגג באמת חייב אלא שהקב"ה ריחם עליו ונתן לו גלות. ואילו נרדף מחבירו שרוצה להורגו, באמת מותר לנרדף להרוג את הרודף אותו כדי להציל את עצמו).

אמר אביי אי משכחת דתניא וכו': אם היינו מוצאים ברייתא שכותבת 'כיוצא בו ברציחה', היא היתה אליבא דרבי יונתן בן שאול. הסובר שאדם הנרדף על ידי חבירו שרוצה להורגו, והנרדף יכול להציל את עצמו על ידי קטיעת אחד מאבריו של הרודף בכדי לעצור אותו, והוא לא עשה זאת אלא הרג את הרודף, הנרדף חייב מיתה. (אבל רבנן חולקים עליו וסוברים שמותר לו להציל את עצמו על ידי הריגת חבירו בכל מקרה).

ואם כן זהו 'הכיוצא בו' ברציחה. כי זה חידוש ברציחה שגם על זה חייב. ובזה גוי בגוי וכן גוי בישראל חייב מיתה, אבל ישראל בגוי פטור.

*

אשכח ר' יעקב בר אחא: ר' יעקב בר אחא מצא שכתוב בספר 'אגדתא דבי רבי' – כן נח נהרג אפילו בדיין אחד שדן אותו למיתה, ובעד אחד שמעיד עליו, ואפילו אם

לא התרו בו לפני שעבר את העבירה, אבל רק אם הדיין והעד הם איש ולא אשה, ואפילו אם הדיין או העד קרוב. משום רבי ישמעאל אמרו שכן נח נהרג אפילו אם הוא הרג עֶבֶר (= כגון שהיכה אשה והפילה עוברת, אבל ישראל לא נהרג על הריגת עֶבֶר).

מנהי מילי, אמר רב יהודה: לומדים זאת מהפסוק "וְאָךְ אֶת דְּמָמְכֶם לִנְפְשֵׁיכֶם אֲדַרְשׁ מִיֵּד כָּל חַיָּה אֲדַרְשְׁנוּ, וּמִיֵּד הָאָדָם מִיֵּד אִישׁ אָחִיו אֲדַרְשׁ אֶת נַפְשׁ הָאָדָם". ואנו דורשים את הפסוק כך: "אדרוש" בל' יחיד - אפילו בדין אחד. "מיד כל חיה" - מיד כל דבר חי אפילו שלא בהתראה, כלומר 'חיה' משמע אפילו חיות השדה, והרי אין שייך להתרות את חיות השדה, ומכך שהקיש הכתוב 'דרישה' של אדם לשל חיה אנו לומדים שאף את בן נח אין צריך להתרות. "אדרשנו ומיד האדם" - נאמר בל' יחיד שאפילו בעד אחד. "מיד איש" - ולא מיד אשה, ולכן צריך שהדיין והעד יהיו אנשים ולא נשים. "אחיו" - אפילו קרוב כשר להעיד ולדון בבן נח.

משום רבי ישמעאל אמרו אף על העוברין, מאי טעמיה דרבי ישמעאל: שנאמר "שִׁפְךָ דַם הָאָדָם בְּאָדָם, דָּמוֹ יִשְׁפָּךְ כִּי בְצַלְמֵ אֱלֹהִים עָשָׂה אֶת הָאָדָם", דהיינו מי ששופך את הדם שנמצא בתוך האדם, דמו ישפך (= חייב מיתה), ועובר הוא אדם שנמצא בתוך גופו של אדם אחר (= במעי אימו).

ותנא קמא: כלומר ותנא קמא הסובר שכן נח לא נהרג על הריגת עובר, הוא 'תנא דבי מנשה' שאמר שכל מיתה האמורה לבני נח הכוונה למיתת חנק, והוא דורש את הפסוק הנ"ל כך: "שִׁפְךָ דַם הָאָדָם, בְּאָדָם דָּמוֹ יִשְׁפָּךְ", דהיינו בן נח שרצח אדם, דמו ישפך בתוך גופו, כלומר שימיתו אותו במיתת חנק שהיא מיתה שאין דמו יוצא החוצה אלא נשפך בתוך גופו.

קושיא על מה שנאמר לעיל שאשה לא יכולה לדון ולהעיד בבן נח:

קושיא: **מתיב רב המנונא:** וכי אשה בת נח לא מצווה על הדינים (ולכן היא פסולה לדון ולהעיד)? והרי נאמר על אברהם "כִּי יִדְעַתְיוּ לְמַעַן אֲשֶׁר יִצְוָה אֶת בְּנָיו וְאֶת בֵּיתוֹ אַחֲרָיו וְשָׁמְרוּ דְרָךְ יְהוָה לַעֲשׂוֹת צְדָקָה וּמִשְׁפָּט", "ביתו" הם הנשים, והם הצטוו לעשות "צדקה ומשפט", נמצא שגם הנשים בנות נח מצוות בעשיית משפט.

תירוץ: הוא מוטיב לה והוא מפרק לה: כלומר רב המנונא שהקשה הוא בעצמו מתרץ, "בניו" הצטוו לעשות משפט דהיינו לעשות דין, ו"ביתו" שהם הנשים הצטוו רק לעשות צדקה.

שאלה: אמר ליה רב אויא סבא לרב פפא: אולי אשה בת נח שהרגה לא תיהרג, שהרי נאמר בפסוק "ומיד האדם מיד איש אחיו אדרש את נפש האדם" ולא "מיד אשה".

תשובה: אמר ליה הכי אמר רב יהודה: נאמר "שפך דם האדם באדם דמו ישפך", ומשמע שכל מי ששפך דם חייב מיתה, בין אם ההורג הוא איש או אשה.

שאלה: אימא בת נח שזינתה לא תיהרג: שהרי נאמר "על כן יעזב איש את אביו ואת אמו וידבק באשתו" (= מספוק זה לומדים איסור עריות לבני נח), "איש" ולא אשה.

תשובה: א"ל הכי אמר רב יהודה: כיון שנאמר בהמשך הפסוק שם "והיו לבשר אחד" הרי שחזר הפסוק וכלל את האיש והאשה יחד שדינם שווה, ולכן גם בת נח שזינתה נהרגת.

*

ת"ר איש מה תלמוד לומר: נאמר בפסוק "איש איש אל כל שאר בשרו לא תקרבו לגלות ערוה", מדוע כתוב פעמיים "איש"? תשובה: לרבות את הכותמים הגויים שגם הם מוזהרים על העריות כמו ישראל.

קושיא: והא מהכא נפקא? מהתם נפקא! והרי לומדים זאת מהפסוק "ויצו יהוה אלהים על האדם לאמר", שאמרנו לעיל (נו): שמהמילה "לאמר" לומדים שאסור לגויים גילוי עריות.

תירוץ: התם בעריות זידהו והכא בעריות דידן: מהפסוק לעיל לומדים שאסור להם גילוי עריות שלהם (= בן נח על ערוה בת נח), ומהפסוק כאן לומדים שאסור להם לבוא על אשת איש ישראלית.

דקתני סיפא בא על עריות ישראל נידון בדיני ישראל: והראיה שמהפסוק כאן לומדים שאסור להם לבוא על אשת איש ישראלית - שהרי למדנו בסיפא של הברייתא הנ"ל שבן נח הבא על בת ישראל נידון בדיני ישראל, וא"כ גם ברישא מדובר בגוי שבא על בת ישראל.

למאי הלכתא: לאיזה ענין שונה גוי הנידון בדיני ישראל מגוי הנידון בדיני בן נח?

אמר רב נחמן אמר רבה בר אבבה: המשמעות היא שגוי הבא על בת ישראל נהרג רק ע"י סנהדרין של 23, ושני עדים, והתראה.

קושיא: **מגרע גרע?** וכי אנו מקילים על גוי הבא על בת ישראל שיהרג רק בעדה עדים והתראה לעומת גוי הבא על גויה שנהרג אפילו בעד אחד ובדיין אחד וללא התראה?!

תירוץ: **אלא א"ר יוחנן:** כוונת הברייתא (= שכן נח הבא על בת ישראל נידון בדיני ישראל) היא במקרה שהוא בא על נערה המאורסה ישראלית, שאמנם לבן נח אין חיוב מיתה אם הוא בא על נערה המאורסה בת נח אלא רק על אשת איש, אבל אם הוא בא על נערה המאורסה ישראלית הוא נהרג מריבוי הפסוק "איש איש", וכיון שזה נאמר לגבי ישראל, לכן אנו דנים אותו בדיני ישראל דהיינו שהוא חייב סקילה על כך כמו ישראל שבא על נערה המאורסה.

קושיא: **אבל אשת איש בדינא דידיה דיינינן להו?** אבל אם בן נח בא על אשת איש ישראלית דנים אותו בדינים שלהם דהיינו שמיתתו בסייף ולא בחנק? והרי למדנו בברייתא - בא על נערה המאורסה נידון בסקילה, על אשת איש נידון בחנק. ע"כ הברייתא. ואם דנים אותו בדין שלהם הרי מיתתו בסייף ולא בחנק.

תירוץ: **אמר רב נחמן בר יצחק:** כוונת הברייתא 'על אשת איש נידון בחנק' שהוא בא על אשה שנכנסה לחופה ועדיין לא נבעלה, שכן נח שבא על בת נח כזאת אין לו חיוב מיתה (= הם חייבים רק על אשת איש שנבעלה), אבל אם בן נח בא על אשת איש ישראלית כזאת אנו דנים אותו בדינים שלנו דהיינו שמיתתו בחנק.

דתני ר' חנינא בעולת בעל יש להן, נכנסה לחופה ולא נבעלה אין להן: וכפי ששנה רבי חנינא - גויה בעולת בעל הם חייבים עליה, אבל גויה שנכנסה לחופה ולא נבעלה אין הם חייבים עליה.

תניא כוותיה דר' יוחנן: הגמ' מביאה ברייתא שאומרת כמו דברי רבי יוחנן לעיל, שהדין שגוי שבא על ערוה ישראלית נידון בדיני ישראל שייך רק בנכנסה לחופה ולא נבעלה או בנערה המאורסה. **וכך אומרת הברייתא:**

כל ערוה שבי"ד של ישראל ממיתין עליה, גם בן נח מוזהר עליה ונהרג. ערוה שאין בי"ד של ישראל ממיתין עליה, כגון חייבי כריתות אחותו ואחות אביו ואחות אמו ואשת אחיו ואשת אחי אביו ואחות אשתו, אין בן נח מוזהר עליה, דברי רבי מאיר. וחכמים אומרים, הרבה עריות יש שאין בית דין של ישראל ממיתין עליהן. כגון חייבי כריתות, אבל בן נח מוזהר עליהן.

הברייתא ממשיכה:

בן נח שבא על עריות ישראל נידון בדיני ישראל, בא על עריות בן נח נידון בדיני בן נח, ואנו אין לנו שיהיה בן נח חלוק בין אם בא על ישראלית או על גויה אלא נערה המאורסה בלבד, שכיון שלגוי אין חיוב מיתה אם הוא בה על נערה המאורסה גויה, לכן אם הוא בא על נערה המאורסה ישראלית הרי הוא נידון בה בדיני ישראל. ע"כ הברייתא.

נמצא שהברייתא כדברי רבי יוחנן, שהדין שבן נח שבא על עריות ישראל נידון בדיני ישראל שייך רק בגוי שבא על נערה המאורסה ישראלית.

קושיא: ונחשוב נמי נכנסה לחופה ולא נבעלה: מדוע הברייתא לא הזכירה גם ישראלית שנכנסה לחופה ולא נבעלה, וכפי שאמרנו לעיל שבן נח שבא על אשת איש ישראלית כזאת אנו דנים אותו בדינים שלנו.

תירוץ: האי תנא, תנא דבי מנשה הוא, דאמר כל מיתה האמורה לבני נח אינו אלא חנק, אידי ואידי חנק הוא: התנא של הברייתא הוא 'תנא דבי מנשה' הסובר שכל מיתה האמורה אצל בני נח היא מיתת חנק, ולשיטתו בין בין המיתה האמורה בבני נח ובין המיתה האמורה בישראל לגבי ישראלית שנכנסה לחופה ולא נבעלה המיתה היא חנק, וכיון שהדין שלנו והדין שלהם שווים בזה לכן הוא לא הזכיר זאת.